

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita B. Matris Teresæ, De lesv Fvndatricis Monasteriorvm Monialivm & Fr. Carmelitarum discalciatorum ex prima regula

Ribera, Francisco de

Moguntiaë, 1603

Cap. XXII. In quo tractatur quàm sit pro contemplatiuis via segura dum eorum intellectum ad altiora non extollunt, visi à Domino eleuetur: nec non quomodo Christi humanitas optimum sit medium pro ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-43365

dit quasi vendita esset & tradita. Hi sunt effectus ipsius raptus quādo est ex spiritu diuino, quamuis non desint alij effectus quamplurimi. Animæ verò totaliter à Deo electæ & in tali statu confortatæ sunt, vt & alij per ipsas adiuuentur, quamuis & hoc à Deo procedat & non à seipsis, & dum sunt in eiusmodi gradu Deus illis multa cōmunicat secreta. Hinc reuelationes & quamplurimæ visiones proueniunt, vt magis humilientur & confortentur, vtque eo minus bona huius mundi æstiment, ac magnitudinem premij cognoscant, quod ipsis Dominus præparauit, qui suæ Maiestati inseruiunt. Faxit Deus vt ego misera & peccatrix ita ipsi inseruiam, vt qui hæc legent, omnia per Dei amorem relinquunt; ex quo tam abundanter, & cum fœnore ministris suis remunerare solet, vt etiam eius premium & lucrum quod accepturi sunt, qui illi inseruiunt, in hac vita clarè videatur, & quid futurum credimus in alia?

CAP. XXII.

In quo tractatur quàm sit pro contemplatiuis via secura dum eorum intellectum ad altiora non extollunt, nisi à Domino eleuetur: nec non quomodo Christi humanitas optimum sit medium pro maiori contemplatione. Refert præterea illusionem quandam in qua aliquamdiu fuit, & est capitulum maximæ utilitatis.

VNUM occurrit quod meo quidem iudicio magni est momenti. Si illud bonum tuæ Reuerentiæ videbitur, pro maiori cautela sibi inferuiet, si alioqui illo indiguerit, quia id idem in aliquibus libris ubi de oratione tractatur, habetur: Quod scilicet humanitas Christi illis, qui usque ad perfectam contemplationem peruenierunt & profecerunt, impedimentum potius præstet; licet anima per seipsam ad eiusmodi gradum peruenire non possit, cum sit opus supernaturale, quod Dominus in isto gradu operatur: quamuis aliquot annis per viam purgatiuam processerit, & per viam illuminatiuam profecerit, quamquam ignorem quare illuminatiua vocetur, & credo quod eam ita vocant propter illos qui proficiunt. Pro se allegant illud Christi quod Apostolis dicebat de assensione in cælum & de missione Spiritus sancti.

Si non abiero Spiritus sanctus non veniet ad vos.

Sed mihi videtur quod si ita in fide fuissent fundati, & sicuti postquam venit Spiritus sanctus, humanitas Christi nullum illis posuisset impedimentum, posteaquam Dominus Apostolis & non matri illa verba dixerit. Sed respondendo dicunt, quod, cum illud opus sit omnino spirituale, possit perturbari & impediri per quodcunque opus corporale, & quod committendo se orationi sine determinata meditatione & consideratione, quod sit Deus in omni loco & seipsum

sum inuenire in Deo repletum, hoc esse illud quod procurare debeant.

Hæc doctrina meo quidem iudicio quandoque est bona, sed in toto à Christo discedere, & quod ipsius corpus ponatur in numero nostrarum miseriarum vel cum aliqua re creata, hoc ego ferre non possum, faxit Deus vt intelligam; non enim contradicere audeo cum sit doctrina doctorum virorum & spiritualium, qui sciunt quid dicant, & per diuersa media solet Deus animas custodire sicut meã custodiuit, & ideo ego me illis non intromitto. Sed referam periculum in quo fui legendo tales libros, & volendo me conformare illis quæ legebam. Vtique credo quod qui ad talem gradum vnionis peruenit, & vltius procedat habeatque raptus, visiones, & alias gratias quas Deus animabus concedit, iudicabit melius esse, quod dictum est, sicuti & ego tunc iudicabam. Sed si in illa opinione permansissem, nunquam ad hunc gradum in quo modo sum peruenissem, & meo iudicio erat illusio, potest tamen esse vt decipiar, dicam tamen quid mihi acciderit. Cum essem sine magistro legebam eiusmodi libros ex quibus putabam me paulatim aliquid posse intelligere, q̄ tamen tunc minimè, sed postea intellexi, & nisi Dominus me docuisset parum ex istis libris percepissem: quia nihil erat quod intelligebam, quousque à sua Maiestate fui instructa, sed neq; incipiendo orationem supernaturalem scilicet quietis sciebam quid facerem, studebam à me reijcere

reijcere omnia corporalia, licet non fuerim au-
 sa animam meam eleuare, quia cum sciuerim
 me miseram, præsumptuosum id fore cognosce-
 bam, sed nihilominus meo quidem iudicio, Dei
 præsentiam sentiebam, & sic erat; laborabam
 vt cum ea remanerem vnita, & est oratio admo-
 dum suauis, si alioqui Deus adiuuat, & est ma-
 ximum delectamentum, & sentiendo gustum
 mirabilem, non habebam qui me faceret redire
 ad Christi humanitatem considerandam, & de
 facto videbar recipere impedimentum. O Do-
 mine animæ meæ, ô dulcissime Domine I E S V
 Christe crucifixe, nunquam hæc mea mihi in
 mentem venit opinio quin maximam sentiam
 pœnam, & videtur quod in hoc magnum com-
 miserim errorem, licet per ignorantiam: fueram
 enim tempore totius vitæ meæ admodum Chri-
 sto deuota, & hoc factum fuit paulo antequam
 Deus mihi eiusmodi concederet fauores per ra-
 ptus & visiones; & sic paruo temporis spacio in
 hac opinione remansi, & statim ad meam redij
 antiquam cōsuetudinem, me cum Domino no-
 stro Iesu Christo consolando, maximè quando
 communicabam. Desiderabam in meo conspe-
 ctu eius semper effigiem & imaginem habere,
 posteaquam eandem non ita in corde meo scri-
 ptam & impressam habere potuerim prout desi-
 derabam. Sed est ne possibile ô Domine vt ali-
 qua in me fuerit per vnus horę spacium cogita-
 tio, qua per te maius debuerit impediri bonum?
 Sed vnde mihi omnia bona proueniunt nisi à te
 Domi-

Domine? Nolo igitur cogitare in eo me culpam
commisisse, quia me nimium affligit, & certe
ignorantia erat. Attamen sua diuina Maiestas
mihi per suam in me misericordiam remedium
porrigere voluit, mihi assignando, qui me ex si-
mili errore liberaret, vtque deinceps clarius co-
gnouerim in quanto errore cecideram, vtque
hunc errorem alijs significarem feci, quod po-
tui, eundemque in hoc loco describam: & iu-
dico hanc esse causam, quod multæ animæ non
proficiunt: nec perueniunt ad illam spiritus li-
bertatem, quando vnionis orationem gustant:
& aliam non esse rationem dico quàm illum er-
rorem de quo iam dixi: & hanc opinionem du-
plici ratione probare possum: quarum prima
est; Quia in iam dicta opinione latet quædam
subtilis superbia & parua humilitas, ita vt non
cognoscatur. Et quis erit tam superbus, qui po-
steaquam toto vitæ suæ tempore est defatigatus
pœnitentiam agendo, orando, persecutiones
maximas perferendo, non putet sibi abundè sa-
tisfactum, si stare possit cum Sancto Iohanne ad
pedes Domini nostri in cruce crucifixi? Nescio
quis sit qui in eo contentus esse non possit: me
excepta, quæ in eo perdidit in quo lucrari debe-
bam. Nunc verò si quis propter debilem eius
complexionem, aut infirmitatem, cum videatur
res difficilis, non potest semper Christi passio-
nem meditari, quid impedit quo minus cum
Domino stare possit post eius resurrectionem?
cum eundem vicinum habeamus in sanctissimo
sacra-

sacramento, in quo ipsum considerare possumus gloriosum, sine eo quod cōsideremus eum ita afflictum, sanguine conspersum & crudeliter tractatum ab illis quorum salutem sitiebat? Verum est quod non semper meditari possumus qualiter Christus est passus, saltem eundem cōsideremus gloriosum confortando suos antequam in cœlum ascenderet. Sua Reuerentia aliam non quærat viam etiamsi ad summitatem contemplationis peruenerit, quia hæc est via secura. Dominus noster est à quo nobis omnia procedunt bona, ipse nos suo docet exemplo quid faciendum sit. Quid viterius desiderabimus si nobiscum habuerimus amicum, qui nos in tribulationibus non deserit sicuti amici huius mundi? Fælix qui illum in veritate amat, & semper secum habet. Videmus quod S. Paulus eum in corde habebat cum vix aliud ex eius ore prodierit quam nomen Iesus. Attente consideravi, quod multi sancti contemplatiui per hanc viam transierint, S. Franciscus Christi vulnera meditando, S. Bernardus humanitatem Christi considerando sicuti alij sancti quam plurimi. Abstrahi verò ab omnibus rebus corporalibus bonum quidem esse potest, cum id dicant homines spirituales, sed meo iudicio hoc conuenit animæ quæ multum profecit: quia hucusque clarū est quod Creator per ipsas creaturas queri debeat, omnia namq; consistunt in modo quem Dominus cum vna quaque anima tenet, in quo ego me non intromitto. Veniamus modo ad
secun^a

secundam rationem. Certum est quod nos non
simus Angeli, corpus habemus, & volumus nos
facere Angelos. in terra firmiter manendo, sicuti
ego eram, maxima est sane insipientia. Oportet
nos nostras cogitationes habere ordinatas, & li-
cet anima quandoque sit extra se, & inueniat se
à Deo repletam, vt necesse non sit per res creatas
seipsam colligere. Verum hoc non est tam or-
dinarium quin Christus noster sit bonus ami-
cus, in nostris persecutionibus & molestijs, quā-
do tanta quietudo tempore ariditatis & mentis
hebetudine haberi non potest: & cum tunc no-
ster est socius, facilius ipsum tunc nobiscum in-
uenimus, & ideo cum cruce remanere admodū
bonum est, cum oratio in humilitate fundata sit,
& dum anima se humiliat, à Deo exaltatur.
Oportet hic procedere cum libertate, commit-
tendo seipsum in manu Dei omnipotentis, si ve-
lit animam exaltare vt sciat secretiora, bono ac-
cipiat animo: sin minus in minoribus inseruiat
& non præsumat in altiori sedere loco. Deus
maiores de nobis habet curam, quam nos ipsi
de nobis, & scit quo quisque indigeat. Quid
iuvat velle seruire alicui alteri, si totam nostram
voluntatem Deo commisimus? Omni modo
nobis datur licentia, vt ad Christi pedes stare
possimus, videat vnusquisque ne inde discedat;
& stando Magdalenam imitetur, & sic Deus ip-
sum in desertum deducet. Concludendo igitur
dico, simus memores qualem nobis Christus
amorem demonstraerit, relinquendo nobis
eiusdem

eiusdem amoris pignus, amor enim amorem
prouocat, quem nobis omnibus concedat, A-
men.

CAP. XXIII.

*In quo vitæ suæ cursum profequitur, & tracta-
re incipit maiorem perfectionem & quibus
medijs, & est utile illis qui de gubernatione
animarum, quæ sunt in oratione perfecta
tractant, vt sciant quomodo in principio
gubernari debeant, nec non de utilitate, quæ
prouenit ex gubernatione, qui eas bene diri-
gere possunt.*

RE D E O modo ad vitæ meæ discursum de
quo ante dicere incœperam, & credo quod
me diutius. quàm par est detinuerim, in quo nõ
debebam, sed hoc feci vt melius quod sequitur,
intelligatur. Erit deinceps liber nouus, id est,
alia vita noua, & de qua hæctenus dixi fuit mea;
sed in qua vixi postea quando incœpi declarare,
quæ ad orationem pertinent, Dominus in me
viuebat meo quidem iudicio, cum sciam impos-
sibile, vt tam breui temporis spacio malos meos
mores per me relinquere potuissem. Sit De^o be-
nedictus qui me ab illis liberauit. Quando itaq;
omnes præscidi malorum occasiones, atque ma-
gis inciperem orationi vacare, Dominus mihi
maiores concessit gratias, qui desiderare vide-
batur, vt easdem acceptarem. Incœpit itaque
Dominus mihi ordinariè quietis orationes con-
cedere,